

OSTRAVO II. /Lašsku/

milenko s černým kašlem
a uhelnýma očima
dusím se při tvém polibku
jenže věrně nosím
tvoji hnědou šálu
všude s sebou Ostravo

když tápu v mlze
který dům je ten
u Frýdlantských mostů
žalujících stěn

pojím zas popelníky
- varhany v průduškách...
jak černé koťátko
vrníš

ZIMA / Čtvero ročních dob

únor si mastí krajíc
mým sádlem
nemůžu zaspát
odstíny šedého bdění

únor si mastí krajíc
mým sádlem
kdosi se modlil
umřel a není

není tu zbytečnost
lenost převalovaných chvil
chuť předžvýkaného masa
zjev hodinových ručiček kata

tuším že byl to muž
kdo modlil se: odejdu za rozednění
kamsi uteku
schovám se do jara
do budky sýkorkám
ví to míza stromů
a až pupeny pupeny
co mladou krev sají
spěchají než jejich krvavé krasovění
slíže čas

modlil se: přicházím
se sněženkami
když se v hlíně hrabeš
pohladiš mě
docela

MILOSTNÁ MANTRA

Opili jsme déšť
Ty
Devadesát devět nocí
Lžeš
Vyvolavač je stará slepá bába
Co si nohavici přišlapává

Vyvolavači, přej mi
No ovšem
Přičaruj lásku

BULHARSKO 1984

První nádech moře
Nezapomeneš
Jako na sloupanou kůži

Dýchat moře znamená víc

Dýchat moře
Je totiž
Být mořem

MARIE / Z cyklu DOPISY

Jaro přišlo
S ním zelenající traviny (trsy trav)
U řeky Ostravice
Marie
Ta řeka plyne a neví
Co ji čeká
Nic netuší ani zdejší
Dvojitý lid

Žaluji Ti
Marie
Už nevidím přes masu betonového sloupoví
Na Jeho dům
Voda bezmoci vystoupala po krk
Už utápějí kostelní věž s hodinami
Mizí z obzoru
Mám starý obraz
Někde v mysli
Jenže kazí ho nový rám

Matko ztrápená
Tvůj pláč tak tichý je
Až se do dnešního světa nehodí
Slyšet ho jen v srdci

Marie
Tak nějak ztrácím
Půdu pod nohama
Staví tu stánek
Vyšší kostelu

Už není čas
Marie
Snad je š t ě
Pohladiť město
Skrápěné slzami
D e š t ě

ODCHÁZEJÍCÍMU / Z cyklu DOPISY

(Za Janem Kukuczku starším, duben 2014)

I.

Plicní ventilátor
Chrčí ve světnici
Tvoje dlaň ještě teplá tepe
Dlaň hospicová
Setmělo se...
...Přeĵdi Jordán

II.

A jaké je to za řekou?
Mlčíš.

Vynášíme zbytky věcí z pokoje
Tiše a tišeji, abychom nevyrušili
Tvou velkou chvíli.

III.

Na pohřeb přišli
A odešli

IV.

Musím si Tě
P ř i m y s l e t

Už nepotkám Tě
Na městě v podloubí
V plátěném klobouku
Neuvidím Tě
Korzovat s vycházkovou holí
Srdečně se zastavovat k hovoru
Komicky se všemu podívat
A doširoka se
S m á t
(Jan Kukuczka st. byl tady na Zemi můj kamarád po dvacet let...)

ŽIŽKOVU I.

Seifertko, co se
vilně vineš
jak rozparek dámské sukně
směle a odvázně nahoru,
toužím Tě vidět
v letním oparu...
...jak sáláš
i hýčkáš si svůj stín,
jsi žena, jež zakrývá si klín
a jen když ulice Tvá ú s t í

- ž á d a n ě -
tam básník se krásně
s p u s t í

Požehnaně baculatí
andělíčkové
smočili vestoje nebe,
s něžností loupili pohledem po něm,
jenž nerušeně,
ale velmi pozorovaně!
obcuje s životem a poezií.

Hřebec života
stále osedlaný.
Jeho opratě jsou tvé.
Klusej!

(Připsáno Mirku Kováříkovi k „zase čtyřicetinám“ v Praze, srpen 2014)

RANNÍ PARUKÁŘKA

Slunce je nejznámější exhibicionista
Jen se podívejte
Ani zbla se nestydí:
Své ántre rozbalí ve velkém
Pokaždé k ránu... Tak sebejistě
Že ani městský strážník přitom
Nepomyslí na přestupek

N Ě K D Y

/Věnováno Jaroslavu Seifertovi/

někdy se platí básní
když nemáš už víc co dát
a odložíš-li všechny šat

nejhůř se platí verši
když básník obnažený
pokorně prosí o políbení

nejkrásněji se platí poezií
když té, která je šílená
do ucha šeptáš carpe noctem
počítá se i zmýlená...

KOSTEL SV. PROKOPA

Prokope
Noc je můj zpovědník
Ve dne mnohé říci nedovedu
Přísný je den
A posuň prosím neúprosnou půlnoc

Dech se až tají
Za svítání
Průsvitná mlho přede mnou, za mnou...
...Odtud jsem přišla nespátřená
Neznámá
Popelka ze Žižkova
V oparu jitra schovaná

IRONICKÁ OBAVA

Hřeb života mého? Po-
hřeb.
Doufám, že nebude to žeh,
nerada bych chytla ú-
žeh...

BUDIŽ SVĚTLO

Paprsek
sekne drápkem
do tmy,
až se ta jizva
docela
rozední

ZAČÁTEK KONCE

Tolik Boží práce
Do prvního dechu
Člověka

...až ten zalapá naposledy
A jako prach se
Vrátí
Do hlíny